

חק לישראל – פרשת שמיני יום ה'

תורה – ויקרא פרק ט'

(כב) וַיִּשָּׂא אֱהֲרֹן אֶת יָדוֹ אֶל הָעַם וַיְבָרְכֵם וַיֵּרֶד מִעֲשֵׂת הַחֲטָאִת וְהֶעֱלָה וְהִשְׁלֵמִים: (כב) וַיִּשָּׂא אֱהֲרֹן אֶת יָדוֹ אֶל הָעַם וַיְבָרְכֵם וַיֵּרֶד מִעֲשֵׂת הַחֲטָאִת וְהֶעֱלָה וְהִשְׁלֵמִים: (כב) וְאַרְם אֱהֲרֹן יָת יְדוּהֵי עַל עֲמָא וַיְבָרְכֵנוּ וַנְחַת מִלְמַעְבַּד חֲטָאִתָּא וְעֵלְתָּא וְנִכְסַת קוּדְשִׁיא: (כג) וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאֱהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיְבָרְכוּ אֶת הָעַם וַיֵּרָא כְבוֹד יְהוָה אֶל כָּל הָעַם: (כג) וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאֱהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיְבָרְכוּ אֶת הָעַם וַיֵּרָא כְבוֹד יְהוָה אֶל כָּל הָעַם: (כג) וְעַל מֹשֶׁה וְאֱהֲרֹן לְמִשְׁכַּן זְמַנָּא וַנְפַקוּ וַיְבָרְכוּ יָת עֲמָא וְאַתְגְּלִי יִקְרָא וַיִּי לְכָל עֲמָא:

(כד) וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל הָעַם וַיִּרְגְּזוּ וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם: (כד) וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל עַל הַמִּזְבֵּחַ אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַחֲלָבִים וַיֵּרָא כָּל הָעַם וַיִּרְגְּזוּ וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם: (כד) וַנִּפְקַת אֲשֵׁתָא מִן קָדָם יִי וְאַכְלַת עַל מִדְבַּחָא יָת עֵלְתָּא וְיָת תְּרַבִּיא וְחֻזָּא כָּל עֲמָא וְשִׁבְחוּ וַנִּפְּלוּ עַל אֲפִיהוֹן:

י' (א) וַיִּקְחוּ בְנֵי אֱהֲרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא אִישׁ מַחֲתָתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אִשׁ וַיִּשְׁימוּ עָלֶיהָ קִטְרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה אִשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אַתֶּם: (א) וַיִּקְחוּ בְנֵי אֱהֲרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא אִישׁ מַחֲתָתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אִשׁ וַיִּשְׁימוּ עָלֶיהָ קִטְרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה אִשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אַתֶּם: (א) וַנְסִיבוּ בְנֵי אֱהֲרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא גְבַר מַחֲתִיתִיָּה וַיִּהְיוּ בָהוֹן אֲשֵׁתָא וְשׂוֹיָאוּ עֲלֶיהָ קִטְרֶת וַקְרִיבוּ קָדָם יִי אֲשֵׁתָא נוֹכְרִיתָא דִּי לֹא פְקִיד יִתְהוֹן:

(ב) וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיִּמְתּוּ לִפְנֵי יְהוָה: (ב) וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיִּמְתּוּ לִפְנֵי יְהוָה: (ב) וַנִּפְקַת אֲשֵׁתָא מִן קָדָם יִי וְאַכְלַת יִתְהוֹן וּמִיתּוּ קָדָם יִי:

רש"י

שכינה צמעשה ידיכם לפי שכל ז' ימי המלוואים שהעמידו משה למשכן ושמש צו ופרקו בכל יום לא שרתה צו שכינה והיו ישראל נכלמים ואומרים למשה משה רבינו כל הטורח שטרחנו שתשרה שכינה צינינו ונדע שנחכפר לנו עון העגל לכך אמר להם זה הדבר אשר ראה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' אהרן אחי כלאי וחשוב ממני שע"י קרבותיו ועבודתו תשרה שכינה צכס ותדעו שהמקום צחר צו:

(כד) וירנו. כתרנומו:

(ב) ותלא אש – רבי אליעזר אומר לא מחו בני אהרן אלא על ידי שהורו הלכה צפני משה רבן רבי ישמעאל אומר שחויי יין נכנסו למקדש תדע שאחר מיתתו הזהיר הגותרים שלא יכנסו שחויי יין למקדש משל למלך שהיה לו צן בית וכו' כלאי צויקרא רבה:

(כב) ויצרכם – (ת"כ. סוטה לו) צרכת כהנים יצרכך יאר ישא: וירל – מעל המזבח:

(כג) ויצא משה ואהרן וגו' – למה נכנסו מלאחי צפ' מלוואים צצרייתא הנוספת על ת"כ שלנו למה נכנס משה עם אהרן ללמדו על מעשה הקטרת או לא נכנס אלא לדבר אחר הריני דן ירידה וציאה טעונות צרכה מה ירידה מעין עבודה אף ציאה מעין עבודה הא למדת למה נכנס משה עם אהרן ללמדו על מעשה הקטרת ד"ל כיון שראה אהרן שקרבו כל הקרבות ונעשו כל המעשים ולא ירדה שכינה לישראל היה מצטער ואמר יודע אני שכועס הקב"ה עלי וצבילי לא ירדה שכינה לישראל אמר לו למשה משה אחי כך עשית לי שנכנסתי ונצבייתתי מיד נכנס משה עמו וצקשו רחמים וירדה שכינה לישראל: וילאו ויצרכו את העם – אמרו והי נועם ה' אלהינו עלינו (תהלים ט) יהי רצון שתשרה

חק לישראל – פרשת שמיני יום ה'

נביא – שמואל ב' פרק ו' כב'–כג' פרק ז' א'–ג'

(כב) וּנְקַלְתִּי עוֹד מִזֹּאת וְהֵייתִי שְׂפַל בְּעֵינַי וְעַם הָאֲמֵהוּת אֲשֶׁר אִמְרַת עִמָּם אֲכַבְּדָהּ: (כב) וּזְעִירָנָא עוֹד מִדָּא וְאִהִי מַכִּיךְ בְּעֵינַי נַפְשִׁי מִבְּכֵן וְעַם אִמְהַתָּא דִּי אַתְּ אִמְרַת בְּעֵינֵיהוֹן אִהִי יִקִּיר:

(כג) וּלְמִיכַל בֵּת שְׂאוּל לֹא הָיָה לָהּ יֶלֶד עַד יוֹם מוֹתָהּ: (כג) וּלְמִיכַל בֵּת שְׂאוּל לֹא הוּוּה לָהּ וְלֶד עַד יוֹם מוֹתָהּ:

(א) וַיְהִי כִּי יָשָׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וַיְהוּה הַנִּיחַ לוֹ מִסָּבִיב מִכָּל אִיבֵיו: (א) וְהוּוּה כֹּד יִתִּיב מִלְכָא בְּבֵיתָהּ וַיִּי אֲנִיחַ לִיָּה מִסְחוֹר סְחוֹר מִכָּל בְּעֵלֵי דְבְבוּהִי:

(ב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל נָתָן הַנְּבִיא רְאָה נָא אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּבֵית אֲרָזִים וְאֲרוֹן הָאֱלֹהִים יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ הַיְרִיעָה: (ב) וְאִמְרַת מִלְכָא לְנָתָן נְבִיא חֲזִי כְעֵן דִּי אֲנָא יִתִּיב בְּבֵיתָא דִּי מִטְלַל בְּכִיּוּרֵי אֲרָזִיא וְאֲרוּנָא דִּי שְׂרִי בְּמִשְׁכְּנָא בְּגוֹ יִרְיעַתָּא:

(ג) וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל הַמֶּלֶךְ כֹּל אֲשֶׁר בְּלִבְבְּךָ לַךְ עֲשֵׂה כִּי יְהוּה עִמָּךְ: (ג) וְאִמְרַת נָתָן לְמִלְכָא כֹּל דִּי בְּלִבְךָ אֲזִיל עֲבִיד אֲרִי מִימְרָא דִּי בְּסַעֲדֶךָ:

רש"י

(כב) ונקלותי עוד – לפניו, יותר מזאת שהקלותי בעלמי עתה. עמס אכזבה – אינס מזזין אותי, אללא חשוכ אני בעיניהם על זאת: (כג) לא היה לה ילד – מאותו היום והלאה:

(א) וה' הניח לו – אמר, הרי נתקיים (דברים יב י): והניח לכם מכל אויביכם וגו', מה כתיב אחריו, והיה המקום אשר יבחר וגו', מעתה עלינו לבנות בית הבחירה:

כתובים – משלי כג' כח'–לב'

(כח) אִף הִיא כְּחֹתֶף תִּתְאַרֵב וּבֹגְדִים בְּאָדָם תּוֹסֵף: (כח) וְהִיךְ מִטְרֵף עֵינֵהָ כִּמְנָא וְצֹאֵר אֲבָנָא שְׁבִירִי:

(כט) לְמִי אֹזִי לְמִי אָבוֹי לְמִי מְדוּנִים {מְדוּנִים} לְמִי שִׁיחַ לְמִי פְּצָעִים חֲנָם לְמִי חֲכָלָלוֹת עֵינָיִם: (כט) לָמֵן וִי לָמֵן דִּיּוּא וְלָמֵן תַּגְרִי וְלָמֵן שׁוּחָא וְלָמֵן פּוֹדַעַתָּא מִגֵּן וְלָמֵן סוּמְקוֹת עֵינָיו:

(ל) לְמִאֲחֵרִים עַל הֵיָן לְבָאִים לְחַקוֹר מִמֶּסֶד: (ל) לְהַלִּין דְּמוּחְרִין עַל חִמְרָא וְאֹזְלִין וּמַעֲקָבֵי בֵּית מְזוּגָא:

(לא) אֵל תִּרְא יֵין כִּי יִתְאַדָּם כִּי יִתֵּן בְּכִיס {בְּכֹס} עֵינָיו יִתְהַלֵּךְ בְּמִישְׁרִים: (לא) לֹא תַחֲמִי חִמְרָא דְּסִימוּק וַיְהִי בְּכִסָּא עֵינֵיהוּ וּמַהֲלַךְ תְּרִיעֵאִית:

(לב) אַחֲרֵיתוֹ בְּנַחֲשׁ יִשְׁךָ וּכְצַפְעֵנִי יִפְרֹשׁ: (לב) וְאַחֲרֵיתָא הִיךְ חוּיָא נַכְתָּ וּכְחוּרְמָנָא דְּפִרִיתָּ:

רש"י

(כח) אף היא כחתף – פתאום. ובוגדים באדם – מרבה בשראלל בוגדים לה: (כט) למי אזוי למי אבוי – למי חזוי – לשון צעקה ויללה. למי מדינים למי שיח – למי שיח לו מדינים

עם הזכיות ושיחה יתירה לו אזוי ואזוי כי צרב דברים רב פצע. למי חכלילות עינים – מרוב יין מאדימים עיניו וגנאי הוא:

חק לישראל – פרשת שמיני יום ה'

כתיב כלומר השותה נותן עין זכום והחנוני
זכיסו של זה:
(לז) יפריש – לשון עקילה פויינ"ט זלעז,
זמלמד הזקר תרגום זפרש תורי זזגמ'
זנקיט זרשא אגוילוי"ן זלעז", ויש זותרון
זפרישו זן הזייס:

(ל) ממסך – מזוזג והוא שס זכר כמו ממכר.
לחקור ממסך – שחוקרין זזודקין היכן
מוכרין יין טוב:
(לז) אל תרא יין כי יתאלס – אל תתן זי
עיניך. כי יתן זכום עינו יתהלך זמישריס –
המרזב שזרות כל עזירות זומות לו למישור
כל הזרכיס ישרים זעיניו. זכום – זכיס

משנה – מנחות פרק יב'

(א) המנחות והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו בכלי, יש להן פדיון. משקדשו
בכלי, אין להם פדיון. העופות והעצים והלבונה וכלי שרת, אין להם פדיון,
שלא נאמר אלא בבהמה:

לא יקריבו ממנה קרבן לה' והעריך הכהן
אותה וגו'. זזזעלי זומיס שיפזו הזכזז
מדזר, זזאי זזזמה זמאה זמש, זשהוא
אומר (שס) ואס זזזמה הזמאה זפדה
זערך, הזי זזמה זמאה אמורה. ואשמעינן
זמתניתינן זזע"ג זזשזחן זקדוש קדושת הזוף
ונפל זיה זומז למיפזק, הזעופות והעליס
והלזונה וכלי שרת זקדשי קדושת הזוף
ונטמאו לא מיפזקי:

רע"ב – (א) עד שלא קדשו בכלי – אינן
קדושים קדושת הזוף, אלז קדושת זמיס,
שזריך לפזותן והזמיס קדושים. זזוקא
זשנטמאו יש להן פדיון אס לא קדשו זכלי.
זזל לא נטמאו זע"פ שלא קדשו זכלי אין
פזין אותן: הזעופות והעליס והלזונה וכלי
שרת שנטמאו אין להם פדיון – שלא נאמר
פזיון זקדושת הזוף אלז זזמה זעלת זוס,
זכתיב (ויקרא זז) ואס כל זזמה זמאה אשר

(ב) האומר הרי עלי במחבת והביא במרחשת, מה
שהביא הביא, וידי חובתו לא יצא. זו להביא במחבת והביא במרחשת,
במרחשת והביא במחבת, הרי זו פסולה. הרי עלי שני עשרונים להביא
בכלי אחד והביא בשני כלים, בשני כלים והביא בכלי אחד, מה שהביא
הביא, וידי חובתו לא יצא. אלו להביא בכלי אחד והביא בשני כלים, בשני
כלים והביא בכלי אחד, הרי אלו פסולין. הרי עלי שני עשרונים להביא
בכלי אחד והביא בשני כלים, אמרו לו בכלי אחד נדרת, הקריבן בכלי
אחד, בשנים. בשני כלים, פסולין. הרי עלי שני עשרונים להביא בשני
כלים והביא בכלי אחד, אמרו לו בשני כלים נדרת, הקריבן בשני כלים,
בשרין. נתנו בכלי אחד, בשתי מנחות שנתערבו:

זכלי אחד – אלו שהיו זונחיס לפניו: הזי
אלו פסוליס – זזיכא זנדר זכלי אחד והזיז
זשני כליס זפריש זמנה שני קומליס והוא
לא נדר אלז קומז אחד. ועוד, שזמנה זסרה
היא זכל כלי וכלי. והיכא זנדר זשני כליס
והזיז זכלי אחד, הזיא זמנה יתירה זמיעט

רע"ב – (ב) מה שהביא הביא – זזמרינן
לא לשס נדרו הזיאה, אלז נזבה אחרת היא
זז: זז להזיז זמחזת – שהיתה עשרון זולת
זמנחת לפניו זזמר זז להזיז זמחזת זכז:
הזי זז פסולה – זקזעה לכלי שהזכיר זזה
זזין יזול לשנותה לכלי אחר: אלו להזיז

חק לישראל – פרשת שמיני יום ה'

נדר אחרינא מייחנא לה: כשתי מנחות שנתערבו – ואמרינן צפרק הקומץ, אם יכול לקמץ מזו צפני ענמה ומזו צפני ענמה כשרות, ואם לאו פסולות. והא דקתני לעיל אלו להביא צפני כלים והביא צפני אחד פסולות, מיירי כגון ללא יכול לקמץ מכל אחת צפני ענמה:

(א) הרי עלי מנחה מן השעורין, יביא מן החטים. קמת, יביא סלת. בלא שמן ולבונה, יביא עמה שמן ולבונה. חצי עשרון, יביא עשרון שלם. עשרון ומחצה יביא שנים. רבי שמעון פוטר, שלא התנדב פדור המתנדבים: רע"ב – (ג) הרי עלי מנחה מן השעורים יביא מן החטים – שאין מנחת נדבה בזה אלא מן החטים. וכגון שאמר אילו הייתי יודע שאין מביאים מנחה מן השעורים לא הייתי נודר אלא מן החטים. אבל אם אמר לא הייתי נודר כלום, אינו חייב כלום: יביא

(ד) מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון, ומביא בכלי אחד. אם אמר הרי עלי ששים ואחד, מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד, שכן צבור מביא ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת ששים ואחד. דין ליחיד שיהא פחות מן הצבור אחד. אמר רבי שמעון, והלא אלו לפרים, ואלו לפבשים, ואינם נבללים זה עם זה, אלא, עד ששים יכולים להבלל. אמרו לו, ששים נבללים, ששים ואחד אין נבללים. אמר להם, כל מדות חכמים בן. בארבעים סאה הוא טובל, בארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבול בהן. אין מתנדבים לג, שנים, וחמשה, אבל מתנדבים שלשה וארבעה וששה, ומששה ולמעלה:

זולעות זו מזו, ונמלא זו חסרה זו יתירה, אלא מפני מה אין מביא יחיד ששים ואחד עשרונים צפני אחד, דעד ששים יכול להצלל בלוג אחד. והאי תנא סבר לה כר' אליעזר בן יעקב דאמר צפרק שתי מדות אפילו מנחה של ששים עשרון אין לה אלא לוגה. ואע"פ שלא נכללה כולה, כיון שראויה להצלל אין הבליה מעכבת, דהכי קיימא לן דכל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו, וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו: וששים ואחד אין נכללים – בתמיהה: קרטוב – רביעית של רביעית (רביעית) הלוג: אין מתנדבין לוג – יין לנסכים. שלא מצינו מנחה נסכים של לוג אחד ולא של שנים ולא של חמשה: אבל מתנדבים שלשה – לוגים. דחזו לכבש.

רע"ב – (ד) שכן צבור מביאים וכו' – שלשה עשרונים לפי, לשלשה עשר פרים הם תשעה ושלשים עשרונים. ועשרון לכבש, לארבעה עשר כבשים הם ארבעה עשר עשרונים. ושני עשרונים לאיל, לשני האילים הם ארבעה עשרונים, הרי חמשים ושבעה. ולשני תמידים שנים, ולשני כבשי מוסף שבת שים, הרי ששים ואחד. ואמר להם ר' שמעון, וכי כל אותן של אותו יום צפני אחד היו, והלא אלו לפרים ואלו (לאילים ו) לכבשים, ואי מערב להו מפסיל, שמנחת פרים צלילתה עבה, שני לוגים לעשרון, חצי ההין לשלשה עשרונים, ומנחת כבשים צלילתה רכה, רביעית היין לעשרון דהיינו שלשה לוגים, והן

חק לישראל – פרשת שמיני יום ה'

לאיל. ושמונה, חזו לשני אילים, ותשעה חזו לכבש ופר. עשרה, חזו לאיל ופר. אחד עשר, חזו לשני אילים וכבש. וכן לעולם:

(ה) מתנדבים יין, ואין מתנדבים שמן, וברבי רבי עקיבא. רבי טרפון אומר, מתנדבים שמן. אומר רבי טרפון, (מה) מצינו בין שבא חובה וברב נדבה, אף השמן בא חובה וברב נדבה. אומר (לו) רבי עקיבא, לא, אם אמרת בין שכן הוא קרב חובתו בפני עצמו, תאמר בשמן שאינו קרב חובתו בפני עצמו. אין שנים מתנדבים עשרון אחד, אבל מתנדבים עולה ושלמים. ובעוד, אפלו פרידה אחת:

עלמנו, השתא נמי לא ליתאי: אפילו פרידה אחת – תור אחת, או בן יונה אחד, מתנדבים בין שנים. והלכה שמתנדבים יין ושמן בפני עצמם. ומתנדבים מנחת נסכים בין נסכי פר בין נסכי איל וכבש. וכל הקרבנות באים בנדבה בשותפות, חוץ מן המנחה לפי שנאמר זה נפש, דכתיב (ויקרא ב) ונפש כי תקריב קרבן מנחה:

וארבעה, לחזו לאיל. וששה לוגים שהוא חלי היין, שחזו לפר. ומששה ולמעלה מתנדבים, לשבעה, חזו שלשה מנייהו לכבש וארבעה

רע"ב – (ה) מתנדבין יין – בלא סולת ושמן ומנסכו לשיחין בפני עצמו: ואין מתנדבין שמן – בלא סולת ויין: מתנדבין שמן – וקומלו ומקטיר הקומץ וסרייס נאכלים: שכן הוא קרב חובתו בפני עצמו – עם חובתו הוא קרב בפני עצמו. אע"פ שהוא בא חובה עם המנחה אינו מעכב המנחה: תאמר בשמן כו' – דכיון ללא אשכחן ביה דליתיה בכלי בפני

גמרא – מנחות דף ק" ע"א

בכל מקום מוקטר מוגש לשמי בכל מקום סלקא דעתך אמר רבי שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן אלו תלמידי חכמים העוסקים בתורה בכל מקום מעלה אני עליהן כאילו מקטירין ומגישין לשמי ומנחה טהורה זה הלומד תורה בטהרה נושא אשה ואחר כך לומד תורה שיר המעלות הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה' בלילות מאי בלילות אמר רבי יוחנן אלו ת"ח העוסקים בתורה בלילה מעלה עליהן הכתוב כאילו עוסקים בעבודה לעולם זאת על ישראל א"ר גידל אמר רב זה מזבח בנוי ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן ורבי יוחנן אמר אלו תלמידי חכמים העוסקין בהלכות עבודה מעלה עליהם הכתוב כאילו נבנה מקדש בימיהם אמר ריש לקיש מאי דכתיב זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם אמר רבא האי לעולה למנחה עולה ומנחה מיבעי ליה אלא אמר רבא כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה (ולא חטאת) ולא מנחה ולא אשם אמר רבי יצחק מאי דכתיב זאת תורת החטאת וזאת תורת האשם כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם:

חק לישראל – פרשת שמיני יום ה'

רש"י על הגמרא

ליה – לליהוי משמע זאת התורה היא עולה ומנחה כו': אין לריך לא עולה וכו' – להכי משמע זאת התורה לעולה כלומר במקום העולה למנחה בשביל המנחה כגון לכס בשבילכם כלומר התלמוד תורה מכפר על עונותינו: בתורת חטאת – כגון סדר קדשים למיירי בהלכות עבודה:

זה הלומד תורה בטהרה – עליו הוא חומר לשמי ומנחה טהורה: לעולם זאת על ישראל – מקרא הוא בדברי הימים (ב סי' ז) בשלמים ובקרנות משתעי לעולם הם עומדים והיכי דמי מזבח בנוי בשמים ומיכאל עומד ומקטיר עליו: מאי דכתיב זאת התורה – ולא כתיב זה חוקה: עולה ומנחה מיצעי

זוהר – שמיני דף מב' ע"א

רבי יוסי פתח ואמר, (קהלת ו) כל עמל האדם לפיהו וגו'. אסתפלגא במלי דשלמה מלכא, ובלהו אחידן בחכמה עלאה. כל עמל האדם לפיהו, האי קרא, בשעתא דדיינין ליה (דף מ"ב ע"א) לפר נש בההוא עלמא פתיב, כל ההוא דינא, וכל מאי דסביל בההוא עלמא, ונקמין מניה נקמתא דעלמא. לפיהו:

בגין פיהו, דלא נטיר ליה, וסאיב ליה לנפשיה, ולא אתדבק בסטרא דחיי, בסטרא דימינא. וגם הנפש לא תמלא, לא תשתלים דינהא לעלם ולעלמי עלמין. דבר אחר לא תמלא, לא תשתלים לסלקא לאתרהא לעלמין, בגין דהא אסתאבת, ואתדבקת בסטרא אחרא:

רבי יצחק אמר, כל מאן דאסתאב בהו, כאילו פלח לעבודה זרה, דאיהו (דברים יז) תועבת יי, וכתיב לא תאכל כל תועבה. מאן דפלח לעבודה זרה, נפיק מסטרא דחיי, נפיק מרשותא קדישא, ועייל ברשותא אחרא. אוף מאן דאסתאב בהני מיכלי, נפיק מסטרא דחיי, ונפיק מרשו קדישא, ועייל ברשותא אחרא. ולא עוד, אלא דאסתאב בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. ועל דא ונטמתם בם פתיב בלא א':

וכתיב, ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הברלתי אתכם לטמא. מאי לטמא. לטמא לעמין עובדי עבודה זרה, דהא אינון מסאבין, ומסטרא דמסאבא קא אתיין. וכל חד אתדבק באתריה:

רבי אלעזר הוה יתיב קמי דרבי שמעון אבוי, אמר ליה, הא דתנינן זמין קודשא בריה הוא לדכאה להו לישראל, במה. אמר ליה, במה דכתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'. בין דאתדכאן מתקדשו, וישראל דאתדבקו ביה בקודשא בריה הוא, קדש אקרון, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי ראשית תבואתה, וכתיב (שמות כב) ואנשי קדש תהיון לי, זכאין אינון ישראל, דקודשא בריה הוא קאמר עליהו, והייתם קדושים בי

חק לישראל – פרשת שמיני יום ה'

קְדוֹשׁ אֲנִי יי', בְּגִין דְּכָתִיב (דברים י') וּבֹו תִדְבַּק, וְכָתִיב (תהלים קמז) לֹא עָשָׂה כֵן לְכָל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בְּלֹא יָדְעוּם הַלְלוּיָהּ:

הלכה – הרמב"ם הלכות מעשה קרבנות פרק ג'

(ד) ישראל שהוא מומר לע"ז או מחלל שבת בפרהסיא אין מקבלין ממנו קרבן כלל אפילו העולה שמקבלין אותה מן הנכרים אין מקבלין אותה מן המומר הזה שנאמר אדם כי יקריב מכם מפי השמועה למדו מכם ולא כולכם להוציא את המומר אבל אם היה מומר לשאר עבירות מקבלין ממנו כל הקרבנות כדי שיחזור בתשובה היה מומר לעבירה והוא מפורסם וידוע לעשותה והורגל בה בין להכעיס בין לתיאבון אין מקבלין ממנו קרבן לאותה עבירה כיצד כגון שהיה רגיל לאכול חלב בין להכעיס בין לתיאבון ושגג ואכל חלב והביא חטאת אין מקבלין אותה ממנו:

(ה) עולות העכו"ם אין מביאין עמהן נסכים שנאמר כל האזרח יעשה ככה אבל נסכיהם קריבין משל צבור שנאמר ככה תעשו לאחד כמספרם ואינן טעונות סמיכה שאין סמיכה אלא בישראל באנשים לא בנשים:

לע"נ

זאב וזיזים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.